

nenie uskutočniť, najmä sa nevyžaduje, aby uverejnenie sa stalo tlačou. Pod pojmom uverejnenie treba však rozumieť také jednanie, ktoré je spôsobilé učiniť obsah zprávy prístupný väčšiemu počtu osôb. Nehľadáiac na to, že inkriminovaná zpráva bola prístupná väčšiemu počtu osôb v redakcii, tlačiarňi a v administrácii časopisu zamestnaných, bolo s rozširovaním časopisu už započaté, lebo časopis s inkriminovaným článkom bol z väčšej čiastky zabavený na pošte a časopis bol aj čiastočne predaný, takže vrchný súd sa nemýlil, keď uznal, že v tomto prípade bola inkriminovaná zpráva uverejnená a že obžalovaní podnikli už takú činnosť, ktorá bola súca spôsobiť rozšírenie zprávy do širšieho počtu osôb. Podotýka sa, že vrchný súd správne kvalifikoval trestný čin obžalovaných ako prečin podľa § 70 tr. z. a § 60, odst. 1 zák. čís. 48/1931 Sb. z. a n. a nie podľa § 13 zák. čl. VII-1913, lebo trestný čin bol síce spáchaný za účinnosti zák. čl. VII-1913 a pred účinnosťou zákona č. 48/1931 Sb. z. a n., avšak poslednejší zákon je pre obžalovaných miernejší, ako to už vrchný súd správne dovodil a preto bol v smysle § 2 tr. z. na trestný čin obžalovaných použitý zákon čís. 48/1931 Sb. z. a n. Bezzákladné zmätočné sťažnosti boli podľa odst. 1 § 36 por. nov. zamietnuté.

Čís. 5248.

Ustanovenie § 71 tr. zák. stanoví len toľko, že pachateľovi a návodcovi má byť vymeraný trest podľa tejže trestnej sadzby; o výške trestu treba u každého obžalovaného uvažovať zvlášte podľa predpisov o vymeraní trestu (§§ 89 a nasl. tr. z.).

Ide o návod podľa § 69, čís. 1 tr. z. — nie o púhe pomocníctvo v smysle čís. 2 tohoto ustanovenia — ak spoluobžalovaný páchatel' sa rozhodol pokračovať vo spáchanom trestnom čine práve na naliehanie návodcu.

(Rozh. zo dňa 14. marca 1935, Zm IV 695/34.)

Obžalovaný E. S. spreneveril svojej zamestnateľke postupne značnú peňažitú čiastku. Rozhodol sa však, že vec usporiada a škodu svojej zamestnateľke nahradí. Keď sa sveril s týmto úmyslom spoluobžalovaným F. M-ovi a B. M-ovi, naviedli ho, aby len v trestnej činnosti pokračoval a aby im zo spreneverených peňazí odovzdal 100.000 Kč, za ktoré potom všetci odídu do Palestíny. Následkom tohoto návodu privlastnil si obžalovaný z peňazí inkasovaných pre zamestnateľku 100.000 Kč, ktoré odovzdal návodcom. Súdy nižších stolíc uznaly za to všetkých troch obžalovaných vinnými zločinom sprenevery, a to obžalovaného E. S. ako páchatel'a, spoluobžalovaných F. M-a a B. M-a ako návodcov.

Na jvyšší súd zmätočné sťažnosti obžalovaných čiastočne odmietol, čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v :

Podľa § 36, odst. 1 por. nov. bola zamietnutá ako bezdôvodná zmätočná sťažnosť obžalovaného E. S., pokiaľ uplatňuje dôvody zmätoč-

nosti podľa § 385 čís. 3, 2 tr. p. preto, že nebolo použité pri vymeraní trestu § 92 tr. z. a že mu nebol trest podmiennečne odložený. Nakoľko dovodzuje, že v smysle § 71 tr. z. nemohol mu byť vymeraný ako páchatel'ovi väčší trest než návodovi F. M., vykladá toto ustanovenie mylne, lebo tento § stanoví len, že sa má použiť rovnaká trestná sadzba, nie však, že by mal byť vymeraný rovnaký trest; o tom pri každom obžalovanom treba uvažovať zvlášte podľa predpisov o vymeraní trestu (§§ 89 a nasl. tr. z.). A tu treba uvážiť, že škoda ktorú obžalovaný S. spôsobil svojmu zamestnávateľovi, je značná aj vtedy, keď by bolo pravdivé, že mu firma značnú časť spreneverenej sumy uznala; spáchanie činu na zamestnávateľovi je právom uznané za priťažujúcu okolnosť z dôvodov uvedených v rozsudku vrchného súdu. Tieto priťažujúce okolnosti sú tak vážne, že správne priznané okolnosti poľahčujúce neľze uznať za dostatočné k tomu, aby trest bol vymeraný s použitím § 92 tr. z. Podmiennečný odklad výkonu trestu je vylúčený preto, lebo ide o trest dlhší 1 roku a ten nebol snižený pod túto mieru, ako to sťažovateľ pre uplatnenie svojej žiadosti o podmiennečný odklad jeho výkonu vlastne predpokladal.

Pokiaľ ide o výtky obžalovaných F. M. a B. M., že nie je možné navádzať na trestný čin toho, kto už sprenevery páchal, a že by tu išlo najvyšš o pomocníctvo podľa § 69, čís. 2 tr. z., prípadne o ukryvačstvo, nie je táto námietka, spadajúca pod dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. por., odôvodnená, lebo je zo zistenia nižších rozsudkov zrejmé, že obžalovaný E. S. sa rozhodol pokračovať vo sprenevere, ktorú už chcel ukončiť, ba aj škodu nahradiť, práve na naliehanie obžalovaných M-cov, ktorí tým, že na to stále naliehali, aby im složil 100.000 Kč na sľubovanú cestu do Palestiny, vyvolali v ňom rozhodnutie páchať ďalšie sprenevery. Za takých okolností nejde len o pomoc pri spáchaní činu, prípadne o predchádzajúcu úmluvu o zaistenie úžitku zo sprenevery, ale priamo o popudzovanie ku ďalšiemu jej páchaniu. Ponevác sa toto popudzovanie vzťahovalo na spreneveru vyše 2.000 Kč a taká čiastka bola potom skutočne S-om spreneverená, je aj zločinná kvalifikácia u oboch návodcov daná. Či obžalovaný E. S. prevzal peniaze od ľudí druhým obžalovaným vraj neznámych, je pre skutkovú podstatu sprenevery bezvýznamné.

Čís. 5249.

Užil-li obžalovaný ke své obraně proti přímému útoku, směřujícímu proti jeho osobě, stejným způsobem stejné zbraně, jakou proti němu útočil poškozený, jednal v oprávněné obraně, jakou má na mysli § 79 tr. zák.

(Rozh. ze dne 16. března 1935, Zm IV 45/34.)

Nejvyšší soud, přezkoumaj trestní věc proti O. M., obžalovanému pro zločin podle § 279 tr. zák., zmateční stížnost veřejného žalobce z části zamítl, z části ji odmítl.